

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 125/2020-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. apríla 2020 v senáte zloženom z predsedu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Svätoslavom Vaškom, Baštová 5/A, Bardejov, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2 Co 101/2019 zo 14. novembra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. februára 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci

namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Co 101/2019 zo 14. novembra 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Slovenská kancelária poisťovateľov zastúpená spoločnosťou Allianz – Slovenská poisťovňa, a. s. (ďalej len „žalobca“), sa žalobou doručenou Okresnému súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) domáhala proti sťažovateľovi nároku na zaplatenie sumy 30 000 € s príslušenstvom od 30. novembra 2009 do zaplatenia. Žalobca následne rozšíril žalobu tak, že žiadal, aby okresný súd zaviazal sťažovateľa zaplatiť mu sumu 33 813,33 € so špecifikovaným úrokom z omeškania zo sumy 30 000 € od 30. novembra 2009 do zaplatenia a so špecifikovaným úrokom z omeškania zo sumy 3 813,33 € od 11. februára 2010 do zaplatenia. Žalobca sa domáhal zaplatenia predmetnej sumy na tom základe, že ekvivalent tejto sumy vyplatil z titulu zákonného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla poisteného – sťažovateľa v prospech poškodených – [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „poškodení“) pri dopravnej nehode 17. novembra 2001, ktorú zaviniel sťažovateľ ako vodič osobného motorového vozidla a ktorú spôsobil pod vplyvom alkoholu. Sťažovateľ bol v čase dopravnej nehody zo zákona poistený v Slovenskej poisťovni, a. s., v zmysle § 3 ods. 1 vyhlášky Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 423/1991 Zb., ktorou sa ustanovuje rozsah a podmienky zákonného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 423/1991 Zb.“).

3. Ku dňu podania žaloby žalobca vyplatil poškodeným a Sociálnej poisťovni sumu 90 843,89 € (2 736 763,03 Sk), náhradu tejto sumy si následne uplatnil u sťažovateľa. Sťažovateľ požiadal žalobcu o upustenie vymáhania regresného nároku, na základe tejto žiadosti žalobca upustil od vymáhania časti regresného nároku a proti sťažovateľovi si uplatnil zaplatenie sumy 30 000 €. V priebehu konania pred okresným súdom žalobca vyplatil Sociálnej poisťovni z titulu vyplatenia dávok invalidného dôchodku jednému

z poškodených ešte sumu 7 149,26 €. Sťažovateľ opätovne požiadal žalobcu o upustenie vymáhania regresného nároku, žalobca tejto žiadosti sčasti vyhovel a proti sťažovateľovi uplatnil zaplatenie sumy 3 813,33 €.

4. Okresný súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 14 C 24/2010 zo 6. februára 2013 tak, že zaviazal sťažovateľa na zaplatenie sumy 2 206,80 € so špecifikovaným príslušenstvom v mesačných splátkach vo výške 30 € s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania. Proti rozsudku okresného súdu podali žalobca aj sťažovateľ odvolania – žalobca žiadal žalobe v celom rozsahu vyhovieť a sťažovateľ žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Krajský súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 11 Co 51/2013 z 30. januára 2014 tak, že rozsudok okresného súdu zmenil a sťažovateľa zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 30 000 € s príslušenstvom a sumu 3 813,33 € s príslušenstvom. Sťažovateľovi uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 3 608,77 €. V prevyšujúcej časti týkajúcej sa časti úrokov z omeškania žalobu zamietol. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozhodol rozsudkom sp. zn. 1 Cdo 204/2014 z 28. júna 2016 tak, že dovolanie zamietol.

5. Sťažovateľ podal proti rozsudku najvyššieho súdu ústavnú sťažnosť, o ktorej rozhodol ústavný súd nálezom sp. zn. IV. ÚS 377/2018 z 31. januára 2019 tak, že vyslovil porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu z 28. júna 2016, tento rozsudok zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Po vrátení veci rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Cdo 73/2019 zo 16. júla 2019 tak, že rozsudok krajského súdu z 30. januára 2014 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Po vrátení veci rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom zo 14. novembra 2019 tak, že potvrdil rozsudok okresného súdu zo 6. februára 2013 vo výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá a vo výroku o trovách konania. Sťažovateľovi priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

6. Sťažovateľ nesúhlasí s napadnutým rozsudkom krajského súdu v časti, v ktorej potvrdil rozsudok okresného súdu vo výroku o trovách konania, ktorým náhradu trov konania účastníkom nepriznal s poukazom na § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) v spojení s § 150 ods. 1 OSP. Podľa sťažovateľa krajský súd mu mal priznať náhradu trov prvoinštančného konania v plnom rozsahu, keďže mal neúspech len v pomerne nepatrnej časti, alebo mal rozhodnúť o náhrade trov konania podľa miery úspechu strán v konaní. Hodnota sporu bola vo výške 33 813,33 €, žalobca mal úspech v rozsahu sumy 2 206,80 €, t. j. v rozsahu 6,52 %, a sťažovateľ bol úspešný v rozsahu 93,48 %. Z uvedeného dôvodu mal krajský súd zmeniť rozsudok okresného súdu a sťažovateľovi priznať právo na náhradu trov konania podľa pomeru jeho úspechu vo veci, t. j. v rozsahu 86,96 % (93,48 % – 6,52 %). Podľa sťažovateľa na rozhodnutie o trovách konania nemožno aplikovať § 257 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov, resp. § 150 ods. 1 OSP, keďže rozhodnutie vo veci samej nezáviselo od úvahy súdu a v uvedenom prípade neexistujú ani dôvody hodné osobitného zreteľa.

7. Sťažovateľ poukazuje na to, že žalobca si proti nemu uplatnil regresnú náhradu podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 423/1991 Zb., podľa ktorého poisťovňa má právo na náhradu súm, ktoré vyplatila z dôvodu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, proti poistenému, ktorý spôsobil škodu úmyselne alebo po požití alkoholického nápoja, ak bol zistený v krvi obsah alkoholu vo výške nad 0,30 promile, alebo návykovej látky, alebo lieku označeného zákazom viesť motorové vozidlo. Podľa § 25 vyhlášky č. 423/1991 Zb. od uplatnenia práva uvedeného v § 11, § 12 a § 21 môže poisťovňa v odôvodnených prípadoch upustiť čiastočne alebo úplne. Z rovnakých dôvodov môže poisťovňa upustiť od vymáhania súm zvýšenia poistného podľa § 19. V tomto prípade sa aplikoval aj § 826 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak poistený spôsobí škodu následkom požitia alkoholu alebo návykových látok, má poistiteľ proti nemu právo na primeranú náhradu toho, čo za neho plnil. Z uvedeného je zrejmé, že poisťovňa má právo na regresnú náhradu súm, ktoré zaplatila za škodu spôsobenú poškodeným, avšak pri uplatnení zásady primeranosti. Táto zásada určuje maximálnu výšku uplatňovanej

regresnej náhrady a poisťovňa je povinná skúmať každý prípad osobitne a podľa toho stanoviť výšku regresného nároku.

8. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti ďalej uvádza:

„Ak poisťovateľ rozhodne v rámci tzv. regresného konania o uplatnení regresnej náhrady voči poistenému a jej výške, potom musí poisťovateľ v konaní pred súdom, v prípade obrany poisteného, znášať aj následky rozhodnutia súdu... Za účelom uplatnenia výšky regresnej náhrady voči poistenému, poisťovňa musí/je povinná skúmať podmienky u poisteného v súlade s § 826 OZ, a na základe tohto zistenia rozhodnúť, aká výška je primeraná pre uplatnenie postihu (regresu) voči poistenému. Žalobca mal okrem iného zohľadniť správanie sa poisteného (najmä jeho aktivitu a súčinnosť s poisťovňou) ako aj to, že od začiatku tzv. regresného konania poisťovne voči poistenému, poistený spolupracoval, bol súčinný, preukazoval svoje pomery, dokladoval ich listinami, osobne rokoval s predstaviteľmi poisťovne. Poistiteľ mal od začiatku vedomosť o pomeroch poisteného a na základe týchto vlastných zistení, stanovil výšku regresnej náhrady na sumu 33.813,33 €.

... Pozícia súdu pri rozhodovaní je posúdiť, či výška uplatňovanej regresnej náhrady v súdnom konaní je vzhľadom na osobu poisteného primeraná.“

9. Z uvedených hľadísk neobstojí podľa sťažovateľa argumentácia okresného súdu, s ktorou sa krajský súd stotožnil. Sťažovateľ cituje odôvodnenie rozsudku okresného súdu, podľa ktorého *„... prípadné priznanie trov konania v jeho prospech by sa minimálne priesčilo zásade spravodlivosti súdneho konania a v tomto ohľade má súd jednoznačne za to, že sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa spočívajúce v okolnostiach prejednávanej veci, ktoré vyplývajú zo skutočnosti, že žalobca si v súlade s textom citovanej vyhlášky uplatnil svoj nárok, pričom pri uplatnení nároku zároveň uhradil súdny poplatok vo výške 1.800 € a keďže sa mohol dôvodne domnievať, že bude v spore úspešný, súd o trovách konania rozhodol tak, že ich náhradu účastníkom nepriznal...“*. Sťažovateľ v tomto kontexte tvrdí, že ak doterajšie rozhodnutia všeobecných súdov – najmä najvyššieho súdu *„boli také, že v plnom rozsahu bolo vyhovené poisťovníam (uplatňujúcim regresné náhrady voči poisteným) a tým aj prisúdená náhrada trov konania, potom je nespravodlivé, keď súd posúdi či poisťovňa si uplatňuje primeranú náhradu a následne rozhodne o trovách konania*

tak, že ich neprizná nikomu, a to aj napriek tomu, že poistený ako strana sporu/žalovaný má v konaní úspech 93,48%.

Aj zrušená vyhláška č. 32/1965 Zb. o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia vo svojom ustanovení § 7 ods. 3 upravovala, že iba súd môže zvýšiť mimoriadne odškodnenie za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, a taktiež pri rozhodovaní o náhrade trov konania súdy priznávali náhradu trov konania poškodenému v plnom rozsahu podľa výšky mimoriadneho odškodnenia, ktoré súd na základe vlastného posúdenia poškodenému priznal.“. Vychádzajúc z uvedeného, je napadnutý rozsudok krajského súdu, ktorým potvrdil výrok o trovách konania v rozsudku okresného súdu, v rozpore s princípom spravodlivosti, a to v neprospech sťažovateľa.

10. Na základe tejto argumentácie sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„... Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy... a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru... rozsudkom Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 2 Co/101/2019-470 zo dňa 14. novembra 2019 porušené bolo.

... Rozsudok Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 2 Co/101/2019-470 zo dňa 14. novembra 2019 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

... Krajský súd v Prešove je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia vo výške 450,29 € na účet právneho zástupcu.“

II.

Právomoc ústavného súdu, relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

11. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

14. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, III. ÚS 263/03, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07, III. ÚS 79/2012).

16. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre, poukazujúc na svoje ústavné postavenie (čl. 124 ústavy), opakovane zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli, resp. arbitrárnosti pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom (orgánom verejnej moci) by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

17. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

18. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

19. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

20. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta právny záver krajského súdu v napadnutom rozsudku, ktorým tento potvrdil rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa, vychádzajúc z § 142 ods. 2 OSP v spojení s § 150 ods. 1 OSP. Uvedený právny názor je podľa sťažovateľa v rozpore s princípom spravodlivosti, keďže rozhodnutie nezáviselo od úvahy súdu a nezohľadňuje mieru úspechu sťažovateľa vo veci samej.

21. Ústavný súd, vychádzajúc z odôvodnenia rozsudku okresného súdu zo 6. februára 2013 tak, ako ho sťažovateľ v ústavnej sťažnosti vymedzil, konštatuje, že právny záver okresného súdu v predmetnom rozsudku, na základe ktorého nepriznal žiadnemu z účastníkov konania právo na náhradu trov konania, je logický, rešpektuje účel príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku – predovšetkým § 142 ods. 2 OSP a § 150 ods. 1 OSP, a preto v tomto smere nie je arbitrárny. Okresný súd svoje úvahy pri rozhodovaní o náhrade trov konania primerane objasnil, preto jeho právny záver nie je ani zjavne neodôvodnený, a tak je ústavne akceptovateľný. Uvedené rozhodnutie predstavuje jedno z možných a ústavne akceptovateľných právnych posúdení predmetnej skutkovej situácie týkajúcej sa otázky náhrady trov konania. S prihliadnutím na uvedené skutočnosti je potrebné považovať aj právny záver krajského súdu, na základe ktorého potvrdil rozsudok okresného súdu zo 6. februára 2013 aj vo výroku o trovách konania, za ústavne súladný.

22. Ústavný súd nad rámec veci dodáva, že snaha okresného súdu v predmetnej veci zohľadniť okolnosti prejednávaného prípadu, v ktorých napokon identifikoval dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 150 ods. 1 OSP, nepochybne vyjadruje jeho úmysel premietnuť princíp spravodlivosti aj do rozhodovania o náhrade trov konania. V prerokúvanom prípade bolo nepochybne relevantnou okolnosťou, že žalobca vyplatil z titulu zákonného poistenia zodpovednosti za škodu signifikantné peňažné sumy poškodeným a z jeho postupu ešte pred podaním žaloby bolo zrejmé, že regresnú náhradu,

ktorú požadoval od sťažovateľa, výrazne znížil. K ďalšiemu výraznému zníženiu sumy regresnej náhrady došlo následne rozsudkom okresného súdu. Z konania žalobcu teda bolo možné vyvodit' určitú ústretovosť voči sťažovateľovi už pred podaním žaloby. Na druhej strane relevantnou okolnosťou bola aj sociálna situácia sťažovateľa a zohľadnenie následkov dopravnej nehody tak, aby pre sťažovateľa nemali celoživotný a likvidačný charakter. Zároveň však nebolo možné opomenúť okolnosti, za ktorých došlo k dopravnej nehode, teda to, že sťažovateľ viedol motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu. Mechanické zohľadnenie miery úspechu a neúspechu v konaní sa v uvedenej veci javilo ako nedostatočné kritérium. Izolované zohľadnenie len tohto kritéria by nebolo spôsobilé produkovať spravodlivé riešenie. Aj podľa ústavného súdu bolo pri rozhodovaní o trovách konania potrebné v záujme spravodlivosti prihliadnúť aj na ďalšie (už spomenuté) osobitné okolnosti predmetnej veci, a pritom sa skutočne javí ako najspravodlivejšie, aby každý z účastníkov znášal svoje trovy, ktoré mu v konaní vznikli. Ústavný súd takto neidentifikoval také okolnosti, ktoré by naznačovali príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým rozsudkom krajského súdu zo 14. novembra 2019 v spojení s rozsudkom okresného súdu zo 6. februára 2013 vo výroku o nepriznaní náhrady trov konania žiadnemu z účastníkov. V prerokúvanom prípade nemožno uvažovať ani o porušení základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy. Uvedené ustanovenie ústavy zakotvuje právo na súdny prieskum rozhodnutí orgánov verejnej správy v rámci správneho súdnictva a na predmetnú vec sťažovateľa zjavne nie je aplikovateľné. Ústavný súd v tomto kontexte zdôrazňuje, že o nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorá vo všeobecnosti zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej, pôjde predovšetkým vtedy, ak ide o také základné právo alebo slobodu, ktoré nie je *ratione materiae* aplikovateľné na posudzovanú vec (m. m. napr. IV. ÚS 11/2018).

23. Na tomto základe ústavný súd ústavnú sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

24. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. apríla 2020

Miroslav DURÍŠ
predseda senátu